

CULTURA BARCELONA - 2 juny 2022 2.00 h

Vellesa admirable

- El veterà i prolífic Joaquim Carbó es buida emocionalment a les memòries 'Sense futur. Entre llibres i rutines'

Joaquim Carbó, ahir al migdia a la llibreria Ona de Barcelona **JUANMA RAMOS**.

LLUÍS LLORT - BARCELONA

Joaquim Carbó està en el compte enrere fins al 24 d'agost, en què farà 90 anys que va néixer a Caldes de Malavella. És vell i ho repeteix de paraula i per escrit, però és un bon, un molt bon vell –no fa honor al seu lloc de naixement–. Manté intacte –fa

L'autor ofereix en 350 pàgines un resum vital autobiogràfic i una visió del complicat futur

l'efecte que des que va néixer– l'interès pel que l'envolta, sigui cultural, quotidià, de petit o gran abast, personal o col·lectiu. I tot ho testimonia a base d'anotacions, com un entomòleg de moments vitals, propis o apropiats, en què recull, com en un quadern de

“La immersió lingüística ha servit per fer més escriptors, no més lectors”, afirma Carbó

bitàcola, quina pel·lícula ha anat a veure –amb la seva esposa Rosa, naturalment–, o quina obra de teatre, o quin concert, o quin llibre ha llegit, o què li ha cridat l'atenció als tres diaris que llegeix cada dia – gràcies!–, o quina mitja conversa ha escoltat anant amunt i avall, a una presentació, a una fira, passejant... No para.

La seva vitalitat i energia, la seva simpatia i habitual bon humor, el fan semblar optimista però, en tot cas, és un optimista ben informat i veu les coses força negres en diversos aspectes. Sempre mostra una visió de la vida molt conscient dels problemes i mancances i, tot i que assegura que no l'hauria d'afectar per raons d'edat, també del futur. I l'aïllament a què ens va obligar la pandèmia, a una persona vitalista i belluguet com ell, el va afectar molt, li va prendre moltes il·lusions puntuals.

El resultat d'aquesta certa angoixa existencial, amb l'afegit d'uns records extensos com la seva memòria, l'ha reflectit en el llibre reflexiu i anecdòtic *Sense futur. Entre llibres i rutines*, que ara ha tret Destino, i que va quedar finalista de l'última edició del premi Josep Pla.

“Arrenca amb l'esclat de la pandèmia i després recorda els seus inicis com a escriptor, la seva obra, les lectures que ha fet... Tot en un món en què no hi veu futur, però sí un passat que vol recordar”, comenta l'editora Glòria Gasch. “També ens parla dels caps de setmana a Castellterçol, els passejos per barris de Barcelona, les dificultats de trobar lectors en català, l'arribada del que és políticament correcte, a més d'autors de qui ha estat amic, altres que ha llegit, altres que ha esperonat, i del món editorial, la presència pública com a autor, els seus darrers llibres...”

“És la constatació d'un fracàs”, deixa caure Joaquim Carbó com a resum. Es refereix a l'eix del llibre, la pandèmia, però també a altres temes. Durant el confinament va repassar els apunts d'idees per a contes –en sintetitza vuit–, que tenien “un to que voreja la intranscendència amb cert neorealisme tacat amb una mica d'humor i d'erotisme”, i en un ambient com el pandèmic, li van caure de les mans i es va posar a escriure aquestes memòries.

També parla de bons amics, a qui reivindica, com ara Albert Jané, “un savi que, tot i que ha treballat tota la vida com una bèstia, no té cap reconeixement públic”; Jordi Arbonès, a qui va “escriure a l'Argentina per felicitar-lo per un conte” i van “establir una relació epistolar recollida en un llibre de 800 pàgines” –ha escrit milers de cartes, perquè en això és gairebé impulsiu–; el catalanòfil japonès Ko Tazawa; Gaspar Aguayo, de la llibreria Maga, on Carbó es trobava amb tot d'autors, entre els quals hi havia Estanislau Torres.

Joaquim Carbó recorda –sol o amb l’ajut de les notes en què cada dia recull el que ha fet– noms, títols, dates..., de l’actualitat cultural, d’autors actuals i de morts, de locals i de premis Nobel, tot barrejat amb anècdotes de trobades amb personalitats.

Joaquim Carbó és autor de més de 150 títols, molts de llibres juvenils i infantils, veritables clàssics, com *La casa sota la sorra* (1966) i *La colla dels deu* (1969), a més d’haver escrit un centenar de contes per a *Cavall Fort*, revista que s’estima moltíssim i que cita tot sovint a *Sense futur*. Va ser un dels fundadors del col·lectiu Ofèlia Dracs. “Volia escriure i en català, per això podia fer un conte per a infants i, tot seguit, un d’eròtic, per a adults, és clar.”

Abans, tots els autors, poc o molt, es coneixien, recorda; ara n’hi ha massa. “La immersió lingüística ha servit per fer més escriptors, no més lectors; la falta de proporció entre autors i lectors en català és massa gran”, afirma.

Alguns dels seus darrers títols ja mostren aquest tarannà crític: *Va com va* (2015), *Testament* (2019) i *Males setmanes* (2021). I ara està escrivint una novel·la per a joves, “sense complicar-me gaire”. Cada any dona a la Biblioteca de Catalunya tot de *papers* personals, per exemple correus electrònics impresos, per a un fons que té com a autor i que ja deu ser força voluminós.

Amb tot, no pot estar de queixar-se de “la discreció” amb què passen pel món “els de la ploma”. “Només m’han reconegut tres cops, pel carrer; un va ser un xinès, en una visita a cal cardiòleg.”

No veu, i per tant no descriu, un món del tot feliç, però Joaquim Carbó té un dinamisme i entusiasme del tot envejables. I si tenim en compte la seva edat, encara més. “Em comença a costar tallar-me les ungles dels peus”, confessa. I que per molts anys tot sigui això!